

Puntíčkování chrobáci 2014
puntickovani-chrobaci@riseup.net
puntickovanichrobaci.noblogs.org

KEVIN TUCKER: Produkovat nebo neprodukovat Třída, modernita a identifikace

Třída je sociální vztah. Rozebrat ji do základů je o ekonomice. Je to o producentovi, distributorovi či vlastníkovi prostředků a ovoci produkce. Nezáleží na tom, v jaké kategorii je nějaká osoba, je to o ztotožnění se. Kdo se s čím ztotožnil? Nebo ještě lépe, co se s vámi ztotožňuje? Každý z nás může být postaven do libovolného počtu socio-ekonomických kategorií. Ale to není otázkou. Je vaše práce vaší identitou? Je vaší ekonomickou nikou?

Pojďme udělat krok zpět. Co je to ekonomika? Můj slovník ji definuje jako: „vědu produkce, distribuce a spotřeby zboží a služeb.“ To je v pořádku. Ekonomiky existují. V každé společnosti, kde je nerovný přístup k životním potřebám, kde jsou lidé závislí na sobě (a co je důležitější na institucích) je ekonomika. Cíl revolucionářů a reformistů je téměř vždy o reorganizaci ekonomiky. Bohatství musí být redistribuováno. Kapitalisté, komunisté, socialisté, syndikalistické všechno to je o ekonomice. Proč? Neboť byla produkce naturalizována, věda může vždy rozlišit ekonomiku a práce je jen nutné zlo.

Vrací se to do stavu, kdy zanikl Eden, kde byl Adam potrestán obděláváním půdy za neuposlechnutí boha. Je to protestantská etika a varování před hříchem „prázdných rukou“. Práce se stává základem pro lidstvo. Je to vlastní poselství ekonomiky. Práce „je hlavní základní podmínkou veškeré lidské existence, a to do takové míry, že v jistém smyslu musíme říci, že práce tvoří člověka samotného.“ Není to Adam Smith či Bůh, který to řekl (alespoň ne pro tentokrát), řekl to Frederick Engels. Ale něco je zde velmi špatně. Co ti Ostatní za zdi Edenu? Co divoši, které zemědělci a dobyvatelé viděli jen jako líné nepracující.

Jsou ekonomiky univerzální? Podívejme se na naši definici. Jádrem ekonomiky je produkce. Takže pokud produkce není univerzální, pak nemůže být ekonomika. Máme štěstí, že to tak není. Divoch je Ostatní mimo zdi Edenu, stěny Babylonu a zahrad: kočovný sběrač a lovec nic neprodukoval. Lovce neprodukuje divoká zvířata. Sběrač neprodukuje divoké rostliny. Oni jednoduše loví a sbírají. Jejich existenci je dávat a brát, avšak je to ekologie, ne ekonomika. Každý jedinec ze společnosti sběračů a lovců je schopen dostat to, co potřebuje na vlastní pěst. To, že nedělají, je otázkou společné pomoci a sociální soudržnosti, nikoliv moci. Pokud se jim nelíbí jejich situace, změní ji. Oni jsou toho schopní a podporují, aby se tak dělalo. Jejich forma výměny je anti-ekonomická: generalizovaná reciprocita. To znamená jednoduše to, že nikomu nic nikdy nedávají. Neexistují žádné záznamy, žádné tabulátory, žádné daně a neběží systém měření či jmění. Podělte se s ostatními a oni se podílejí na oplátku. Tyto společnosti jsou ve své podstatě anti-produkční, anti-boháčské, anti-mocenské, anti-ekonomické. Jsou jednoduše k jádru rovnostářské: organická, původní anarchie.

Ovšem to neříká, jak jsme se stali ekonomickými lidmi. Jak se práce stala identitou. Učiní to pohled na původ civilizace. Civilizace je založena na produkci. První instance produkce je přebytek produkce. Nomádští sběrači a lovci dostali, co potřebovali, když to potřebovali. Jedli zvířata, hmyz a rostliny. Když se početní sběrači a lovci usadili, stále lovili zvířata a sbírali rostliny, avšak ne k jídlu. Alespoň ne k okamžitému jídlu.

V Mezopotámii, kolébce naší globální civilizace, mohla být sklízena obrovská pole divokých zrn. Obilí, na rozdíl od masa a většiny divokých rostlin, může být uskladněno bez intenzivní techniky. Ale obilí je sklízeno sezóně. Jak se populace rozšiřovala, lidé se stávali závislí na obilí, spíše než na „tom, co“ je volně dostupné. Vezměte si distribuci. Sýpky patřily elitě či rodinným starším, kteří měli na starosti přidělování a distribuci k lidem, kteří naplnili svůj úděl. Závislost znamená kompromis: to je ústředním prvkem domestikace. Zrna musí být skladována. Majitele sýpek skladují a rozdělují zrno výměnou za zvýšení sociálního statusu. Sociální status znamená donucovací moc. Tak vznikl stát.

Jedna studie za druhou ukazuje, že většina Američanů je považována za střední třídu. Soudíme podle toho, co vlastněme, spíše než toho, co dlužíme na kreditních kartách. Půjčit si a představovat si peníze k nakrmení identity, kompromis, jímž jsme ochotni prodat svou duši. Naše realita sahá hlouběji, než může odpovědět proletářská identita. Anti-civilizační kritika ukazuje na mnohem rozsáhlejší původní zdroj našeho stavu. Nepřijímá mýty nezbytné produkce či práce, ale dívá se na způsob života, kde by tyto věci nejen chyběly, ale kde by byly záměrně vytlačeny.

Je to jako kanál něčeho, co lze cítit, jako modernita automatizace života. Jako slzy ze zbývajících ekosystémů. Jako produkce, která chová zcela syntetický život. Jako život, který ztrácí smysl. Jako Země, která je zabíjena.

Jsem zastáncem Prvotní války. Avšak to není anti-civilizační forma třídního boje. Není to nástroj pro organizaci, ale termín pro vztek. Druh vzteku, který je cítit na každém kroku procesu domestikace. Druh vzteku, který nelze vyjádřit slovy. Vztek původu samotného tlumený produkcí a nátlakem. Druh vzteku, že nebude kompromisu. Ten druh vzteku, který může zničit civilizaci.

Je to otázka identity. Jste producent, distributor, vlastník nebo lidská bytost? Nejdůležitější je, chcete reorganizovat civilizaci a její ekonomiku, nebo se nespokojíte s ničím menším, než je jejich úplným zničením?

Kdo je Kevin Tucker? Kevin Tucker je anarcho-primitivistický (AP) filozof, teoretik a autor. Tuckerovo hlavní přínos AP byl rozšířen antropologickým pochopením, zaměřením se na důležitost spirituality, rewindingu a hlubokou kritiku domestikace či revoluce. Společným tématem Tuckerova spisů jsou důsledky domestikace a sedentismu mezi nomádskými sběrači a lovci. Nejdůležitějším argumentem je, že lidská přirozenost byla formována evolucí v souladu s přírodou, již Tucker nazývá „prvotní anarchie“, kterou ilustruje život nomádských sběračů a lovců. Zaměřením se na změny, jenž přinesla na různých úrovních domestikace, je možné vidět dopady domestikace a nakonec civilizace. Tucker píše obšírně o dopadech a pravděpodobnosti revoluce. Závěrem je, že revoluce bude vždy politické povahy, a tak nemá žádný význam pro odstranění civilizace nebo nápomoci k jejímu zhroucení. Namísto toho, na co se má zaměřit, je to, co Tucker nazývá „Prvotní válka“: představu založenou na rewindingu a podlomení domestikace spíše než naději na osvobození skrze historické události.

Ale kapitalismus měl být hlavním terčem odporu minulého století. Očividně není jednoduché se pohnout z dosahu třídního boje. Globální kapitalismus byl dobře zakořeněn v letech 1500 n.l. a pokračoval přes technologickou, průmyslovou a zelenou revoluci posledních 500 let. S růstem technologií se rozšířil po celém světě do bodu, kde je nyní pouze jedna globální civilizace. Avšak kapitalismus není stále ještě univerzální. Pokud vidíme svět jako jeviště pro třídní boje, ignorujeme mnoho front odporu, jež jsou výslovně odolávající se civilizaci. Toto je něco, co zastánci třídního boje zpravidla ignorují, ale v některých případech to jen jeden ze dvou hlavních problémů. Dalším problémem je popírání modernity. Modernita je tvář pozdního kapitalismu. Je to tvář, která se primárně šířila posledních 50 let prostřednictvím technologické expanze, která vytvořila globální ekonomiku, jak ji dnes známe. Je to identifikace hyper-technologie a hyper-specializace.

Příznem si to; kapitalisté vědí, co dělají. V období první světové války a po druhé světové válce, nebezpečí revoluce proletariátu nebyla pravděpodobně nikdy tak silně cítit. Obě války byly bojem částečně prolomením tohoto revolučního ducha. Ale zde to neskončilo. V poválečných obdobích kapitalisté věděli, že jakýkoliv druh zásadní restrukturalizace by musel pracovat proti úrovni třídní vědomí. Schopnost rozbití organizace bylo centrální. Naše globální ekonomika vytváří smysl nejen z ekonomického hlediska, ale i ze sociálního. Konkrétní realita třídní soudržnosti byla otřesena. Nejdůležitější je, že s globální produkcí by se proletářská revoluce nemohla uživit a zásobovat pro sebe. Toto je jedna z hlavních příčin „selhání“ socialistických revolucí v Rusku, Číně, Nikaragui a Kubě, abychom jmenovali jen několik. Struktury modernity jsou anti-třídní vědomí. V průmyslových zemích je většina pracovní síly orientována na služby. Lidé by mohli snadno převzít jakýkoliv počet obchodů a Wal-Martů, ale kam by nás to dostalo? Periferie a jádro moderního kapitalismu jsou rozesety po celém světě. Revoluce by musela být globální, ale bude to vypadat jakkoliv jinak na konci? Bude to jakkoliv více žádoucí?

Avšak pokud jde o průmyslové země, problém vede dokonce hlouběji. Duch modernity je velmi individualistický. I když to samo o sobě ničí vše, znamená to být člověkem, to je to, proti čemu jsme. Je to jako loterie kapitalismu: věříme, že to je možnost pro každého z nás k rychlému bohatství. Jen pozor na číslo jedna. Budeme více než šťastní, že zbohatneme nebo zemřeme trapně. Post-moderní étos, který definuje naši realitu, nám říká, že nemáme žádné kořeny. Živí náš pasivní nihilismus, který nám připomíná, že jsme v prdeli, ale není nic, co můžeme dělat. Bůh a andělé tak pravili, nyní nám to připomínají filmy, hudba a trhy. Pravdou je, že v tomto kontextu, má proletářská identita malý význam. Třídy stále existují, ale ne v žádném revolučním kontextu.

V jiných oblastech, jako je ta, která je nyní severozápadním pobřeží Spojených států až Kanady, byly sklady plněny sušenými rybami, spíše než obilím. Tak bylo založeno království a intenzivní šéfování. Poddaní vyvstávající z moci, byli ti, kteří plnili sklady. To by mělo znít povědomé. Expanze obchodní sítě byly formovány a domestikaci rostlin a zvířat poté následovala expanze populace. Potřeba více obilí přeměnila sběrače k zemědělcům. Zemědělci potřebovali více půdy a tak byly do chodu uvedeny války. Vojáci byli odvedeni. Otroci byli zajati. Nomádští sběrači a lovci byli vytlačeni a zabijeni.

Lidé vše dělali ne proto, že to řekli šéfové a králové, avšak proto, že jejich bohové vytvořili úděl. Kněz je důležitý pro vznik států jako šéfu a králů. V některých bodech byli na stejné pozici, někdy ne. Ale dost od sebe. Ekonomika, politika a náboženství byly vždy stejný systém. V současné době zaujímá místo náboženství věda. Vědecky to snadno může být pravda. Bůh potrestal potomky Adama a Evy k práci na Zemi. Obojí je jen otázkou víry. Ale víra přichází snadno, i když jde z ruky, která jí živí. Tak dlouho, jak budeme závislí na ekonomice, budeme dělat kompromis mezi tím, co nám říkají rostliny a zvířata, co nám říkají naše těla. Nikdo nechce pracovat. Takže vidíme v tunelu vizi civilizace. Ekonomika potřebuje reformovat či zrevolucionovat. Ovoce produkce potřebuje redistribuovat.

Vezměte si třídní boj. Třída je jednou z mnoha aktivit, již nabízí civilizace. Často se říká, že dějiny civilizace jsou dějinami třídního boje. Nicméně argumentoval bych jinak. Vztah mezi rolníkem a králem a mezi šéfem a prostým občanem nemůže být snižen na jednu sadu kategorií. Když to udeláme, budeme ignorovat rozdíly, jež doprovázejí různé aspekty civilizace. Zjednodušené je to přjemné a snadné, ale pokud se snažíme pochopit, jak civilizace vznikla, tak, abychom ji mohli zničit, musíme pochopit jemné a významné rozdíly. Co by mohlo být důležitější, než jaká moc ji vytváří, udržuje a utvrzuje?

Toto se nedělá kvůli znehodnocení jistého odporu, jež využívá „podtřídu“ proti elitě, je to od toho vzdáleno. Avšak tvrzení, že třídy či třídní vědomí jsou univerzální, ignoruje důležité podrobnosti. Třída je o kapitalismu. Je o globalizovaném systému založeném na absolutním zprostředkování a specializaci. To vyplynulo z feudálních vztahů prostřednictvím komerčního kapitalismu do průmyslového kapitalismu a nyní modernosti. Proletáři, buržoazie, rolníci, drobná buržoazie, titi všichni jsou sociální třídou, naším vztahem k výrobě a distribuci. Zejména v kapitalistické společnosti, je to vším. To vše může být více zřejmé, než v případě velkých období industrializace. Pracujete v továrně, vlastnité ji či prodáváte to, co z ní vzešlo. Toto byl rozkvet třídního uvědomění, poněvadž o tom nebyl pochyb. Proletáři byly ze stejných podmínek a ve většině případů věděli, že to je místo, kde budou vždy.

Průmysl a masová společnost z pohledu anarchistické kritiky civilizace

Anarcho-primitivisté (AP) uvádějí, že v zájmu zachování průmyslové společnosti je třeba dobývat a kolonizovat země za účelem neudržitelného získávání „zdrojů“ pro budování, nasycení, pro pohonné hmoty a maziva strojů. Tento kolonialismus racionalizuje rasismus, sexismus a kulturní šovinismus. Při procesu získávání těchto zdrojů, musí být lidé nuceně opustit svou půdu. Kromě toho, že lidé pracují v továrnách, které vyrábějí stroje, musí být vykořisťováni, otročeni, závislí, a jinak vystaveni destruktivitě, jedm, ponižujícímu průmyslovému systému. AP jsou přesvědčeni, že industrialismus nemůže existovat bez masivní centralizace a specializace. Dále, si myslí, že industrialismus vyžaduje neustálý dovoz zdrojů z celého světa, aby mohl udržovat svou existenci, globalizace ohrožuje lokální autonomii a soběstačnost. Nakonec AP říkají, že strojirenský pohled na svět je za industrialismem, a že stejný pohled na svět odůvodňuje otroctví, genocidu, ekocidu a podrobování žen.

Většina anarchistů a revolucionářů tráví většinu času vytvářením schémat a mechanismů pro produkci, distribuci, rozhodování a komunikaci mezi masou lidí; jinými slovy, k fungování komplexních společností. AP nepřijímají předpoklad globální (nebo dokonce regionální) společnosti, politické a ekonomické koordinace a vzájemné závislosti nebo organizace potřebné pro jejich administraci. Odmítají masovou společnost z praktických a filozofických důvodů. Odmítají neodmyslitelné vládní zastoupení pro fungování situací mimo oblast přímé zkušenosti (chtějí zcela decentralizované způsoby existence). AP chtějí úplně jiný referenční rámec. Chtějí svět, kde je každá skupina autonomní a rozhoduje o svých vlastních podmínkách jak žít, se všemi nezávislými interakcemi založených na afinitě, svobodě a otevřenosti. Masová společnost nejen brutálně napadá autonomii a jednotlivce, ale také vztahy se Zemí a sítí ekologických vztahů, jež tvoří životní společenství. Vidí to jednoduše neudržitelné (z pohledu hlediska těžby surovin, dopravy a komunikačních systémů potřebných pro jakékoliv globální ekonomické systémy). Toto nemůže pokračovat do nekonečna, ani není možné vytvořit alternativní plány pro udržitelnou a humánní masovou společnost.

AP nevěří, že masová společnost může být svobodná. Věří, že průmysl a zemědělství nevyhnutelně vede k hierarchii a odcizení. Argumentují tím, že dělb práce, již technologická-průmyslová společnost vyžaduje, funguje tak, že nutí lidi, aby se stávali závislí na továrnách a práci jiných specialistů k produkci potravy, oblečení, přístřehů a jiných nezbytností, a že tato závislost je nutí zůstat součástí této společnosti, ať se jim to líbí nebo ne.

Trávili své dny a noci v továrnách, zatímco „hight společnost“ buržoazie byla vždy dost blízko, aby cítila, ale neochutnala. Pokud jste uvěřili bohu či andělům, práce byla vaší esencí. Je vám vaše práce ukradena, musíte být nejhorší ze všech zločinců. Dělníci spustili stroj a bylo to v jejich dosahu, aby to mohli převzít. Mohli se zbavit šéfa a přidat nového a pracovní radu. Když jste věřili, že bylo třeba produkce, bylo to revolucí. A dokonce víc, neboť to bylo výhradně možné. Někteří lidé to zkusili. Někteří z nich byli úspěšní. Mnoho z nich nebylo. Většina revolucí byla obviněna z nedostatku ideálů těch, kteří je vytvářeli. Ale v žádném případě se odpor proletariátu nesnažil ukončit vztahy nadvlády. Důvod je jednoduchý: byli na špatné adrese. Kapitalismus je forma nadvlády, ne její zdroj. Produkce a industrialismus jsou součástí civilizace, dědictví je mnohem starší a více zakořeněné než kapitalismus.

Nicméně otázka je skutečně o identitě. Třídní boj přijal svůj osud jako produkce, ovšem snaží se, aby se dostal co nejvíce ze špatné situace. Je to víra co vyžaduje civilizace. Je to osud, co nebudu akceptovat. Je to osud Země, co nebudu akceptovat. Nevyhnutelný závěr třídního boje je omezen, jelikož je zakořeněn v ekonomice. Třída je sociální vztah, avšak je vázána na kapitalistickou ekonomiku. Proletáři jsou identifikováni jako lidé, kteří prodávají svou práci. Proletářská revoluce je o zpětném přijetí své práce. Ale já nekupuji mýty o bohu či andělech. Práce a produkce nejsou univerzální a civilizace je problém. Co se musíme naučit je, že vztah mezi našimi vlastními třídními vztahy a těch dřívějších civilizací není o tom, kdo prodává pracovní sílu, kdo ji nakupuje, ale o existenci samotné produkce. O tom, jak jsme došli k přesvědčení, že trávíme naše životy budováním moci, jejíž namíření proti nám je oprávněné. O tom, jakým kompromisem se naše životy jako svobodných bytostí staly dělníky a vojáky, kompromisu, jímž jsme byli ochotni toto přijmout.

Jedná se o materiální podmínky civilizace a jejich zdůvodnění, neboť to je tím, jak pochopíme civilizaci. Takže můžeme pochopit, jaké jsou náklady domestikace pro nás a pro Zemi. Takže je můžeme zničit jednou pro vždy. Toto je to, co se anarcho-primitivistická kritika civilizace snaží udělat. Je o pochopení civilizace, jak je vytvářena a udržována. Kapitalismus je pozdní fáze civilizace a třídního boje, jako odporu proti tomuto usnesení, je vše nesmírně důležité, jak naše chápání civilizace a tak jak zaútočit. Je zde bohaté dědictví odporu proti kapitalismu. Je to další část historie odporu proti moci, jež sahá až do jejich počátků. Nicméně měli bychom mít na mysli, abychom nebrali jakoukoliv fázi jako jedinou fázi. Anti-kapitalistické přístupy jsou jen anti-kapitalistické. Nejsou anti-civilizační. To se týká určitého druhu ekonomiky, nikoliv ekonomiky, produkce či průmyslu samotného. Chápání kapitalismu je užitečné jen tam, kam sahají jeho historické a ekologické kořeny.